Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

11. Aarg. Nr. 4. *Den 15. Novbr. 1861.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Mennesket er et evigt Væsen.

Tale af Ældste John Taylor.

(Fra „Times and Seasons.“)

Elskelige Sødskende! Da jeg er bleven anmodet om at afbenytte Tiden i Eftermiddag, er det mig en Fornøielse at efterkomme Brødrenes Ønske; thi jeg føler mig som hjemme blandt de Hellige og glæder mig ved at tale til dem om Guds Rige og udfolde den evige Sandheds Grundsætninger for dem.

Brødrene have i Dag berørt flere Punkter, som ei synes klare for de Hellige, og da Sandhed og Lys er hvad vi Alle søge efter, og da Erhvervelsen af rigtige Principer er af høieste Vigtighed for os, skal jeg bestræbe mig for at belyse en Gjenstand, som for Mange synes at være indhyllet i Dunkelhed.

Det er ofte bleven sagt, at vi ere i Evigheden, og at vi nu først have begyndt at leve for den. Mange kunne ikke rigtig fatte Beskaffenheden af dette evige Liv, og hvad Forhold vi staae i til Evigheden. For at komme til Klarhed om denne Gjenstand, maae vi først forstaae Betydningen af Ordet Evighed. Ved Behandlingen af dette Emne nødes jeg til at gjentage nogle Bemærkninger, som jeg forrige Sabbath gjorde om Evangeliets evige, uforanderlige Principer; men da ethvert Princip i Jesu Christi Evangelium er evigt, ere de alle af Vigtighed for det Emne, vi nu skulle drøfte. De samme Principer, som nu findes i Evangeliet, fandtes i det i de forskjellige Uddelinger i Verden; de fandtes i Mose Dage, i Enochs Dage og i Adams Dage, og de existerede i Evigheden hos Gud, før denne Jord rullede ind i Tilværelsen, da Morgenstjernerne sang tilsammen og alle Guds Børn jublede af Glæde. Naar jeg berører disse Ting, tager jeg ikke saameget Hensyn til vor timelige Stilling her paa Jorden, som til Hensigten med vor Komme hertil og vort Ophold her disse faa Aar, thi vi have været til Aartusinder før vi fødtes til denne Verden. Vi kom her i vor nuværende Prøvestand for at udvirke vor Ophøielse, for at beredes for det celestiale Riges evige Herlighed. Tiden er kun et ubetydeligt Afsnit af Evigheden. Evigheden var til før Tiden, og vil være til efter dens

Ophør; det samme var og er Tilfælde med os. Der udfordres baade Legeme og Aand for at gjøre Mennesket til en „levende Sjæl." Jesus var til Aartusinder, før han kom her, og det samme vare vi; et Legeme af Kjød og Been blev beredt for ham, og det samme var Tilfælde med os, og om end Legemet kan døe, kan Aanden dog ikke. Ligesom Christus levede før han fik sit Legeme, saaledes levede han ogsaa efterat det var ihjelslaaet. Han havde Magt til at nedlægge sit Legeme og Magt til at tage det tilbage. Vor Frelser sagde ved en vis Leilighed: „Jeg er Opstandelsen og Livet; hvo, som troer paa mig, om han end døer, skal han dog leve; og hver den, som lever og troer paa mig, skal ikke døe evindeligen." Men hvor blev der af dem, som dengang levede, og som hørte og troede disse Frelserens Ord? Leve de endnu paa Jorden? eller ere de ikke for længe siden gaaet til deres Fædre, og deres Legemer hensmuldrede i Graven, medens Aanden venter paa Opstandelsen fra de Døde? Det Sidste er netop Tilfælde med dem, Jesus talte med, og dog betjente han sig af de samme Ord, da han omtalte Evigheden eller deres evige Tilværelse. Han sagde: „Hvo, som troer paa mig, om han end døer, skal han dog leve; og hver den, som lever og troer paa mig, skal ikke døe evindeligen."

Der hører en Tro og en Kraft til Evangeliet, hvorved de slumrende Døde kunne sprænge Gravens Baand, ligesom Jesus gjorde. „Hvo, som lever og troer paa mig, skal aldrig døe." De have begyndt at leve et evigt Liv, de have annammet evige Principer, de have faaet Andeel i det evige Præstedømme, som hverken har Dages Begyndelse eller Aars Ende, de ere blevne bekjendte med Evighedens Anliggender, de forstaae det, som hører deres Fremtids Skjebne til, og have naaet en vis Grad af Ophøielse. De ere blevne fortrolige med disse Ting, og følgelig „er deres Liv skjult med Christo i Gud." Christus lever — han lever i dem, og de i ham, og uagtet han er død, lever han dog altid og fremtræder som Midler for dem (Col 3, 3. Heb. 7, 25.), og hver den, som er deelagtig i den samme Aand, lever til ham og for ham, til og for evig Herlighed; og dersom Menneskene døe i fuld Nydelse af Evangeliets Principer, ligesom han gjorde, ville de komme did, hvor Abraham, Isaak og Jacob opholde sig, indtil de faae deres opstandne Legemer, „thi Gud er ikke de Dødes, men de Levendes Gud," og „døe vi med ham, skulle vi og leve med ham."

Der er noget Eiendommeligt ved disse Ting, som gjør det vanskeligt at bibringe Menneskene klare Begreber om samme. Det er ikke saa let at definere eller afsløre vort Forhold til Gud, og hvorledes man skal forstaae, at „vort Liv er skjult med Christo i Gud."

Naar vore Legemer hensmuldre i Graven, er det kun en kort Søvn. Skriften kalder Døden en Søvn. Legemet synes at være træt, dets Virksomhed standser og det vender tilbage til Jordens Skjød; men Aanden er ligesaa fuld af Liv og Kraft som altid, og blander sig med Fornuftvæsenerne i den evige Verden — Væsener eller Individer, som havde det hellige Præstedømme her, og som fremdeles vedblive at virke for Guds Hensigters Fuldbyrdelse. Abraham døde, og dog lever han, thi længe efter hans Legeme var hensmuldret til Støv, blev Lazarus seet i hans Skjød.

Vi læse om Adam, eller Michael, om I saa synes; ligeledes om Gabriel og mange Andre. Hvem var Michael? hvem var Gabriel? Det var Mænd, som tidligere havde været her paa Jorden, iforte det hellige Præstedømmes Myndighed, og som nu opholde sig i den evige Verden,

hvor de virke i Evangeliets Tjeneste til Gavn for dem, der boe paa Jorden.

Hvem var det, som kom og administrerede til Frelseren, Peter, Jacob og Johannes, da de vare samlede paa Forklarelsens Bjerg? Skriften siger, det var Moses og Elias. Hvorledes kunde de være der, hvis de vare døde for mange hundrede Aar siden? De havde hele Tiden været til i den evige Verden. Hvem var hos Johannes paa Øen Patmos? Han saae i Aanden Herrens Dag, Himlene oplodes for ham, og Evighedens Herlighed afsløredes for hans forbausede Blik. Han saae Guds fremtidige Handlemaade med denne Jord og dens Beboere, og inspireret af Herrens Aand nedskrev han, hvad Jehovah vilde lade skee, endog i de fjerneste Tider. I dette Syn saae han et herligt Væsen staae foran sig, som aabenbarede ham mange store Fremtidsbegivenheder. Johannes faldt ned for hans Fødder og vilde tilbede ham, men han sagde: „Gjør det ikke; jeg er din Medtjener og dine Brødres, som have Jesu Vidnesbyrd; tilbeed Gud." (Aab. 19, 10.) Johannes kunde have svaret ham: Du er jo død for længe siden. Nei, Jesus siger, at han er Opstandelsen og Livet, og hvo, som troer paa ham, skal leve, om han og døer. Michael, Gabriel, Moses, Elias og Tusinder af Mænd, som havde det evige Præstedømme og forvaltede samme, medens de vare paa Jorden, leve endnu og virke for det samme Værk, som de paabegyndte her. Præstedømmet var bleven beseglet paa dem her i denne Verden, og de forvaltede dets Embeder i Overeensstemmelse med Guds evige Hensigter og de Love, hvorefter Evigheden styres; og da deres jordiske Mission var endt, fortsatte de deres Virksomhed i en anden Sphære. De blive ikke udryddede af Tilværelsen; thi de vare besjælede med det hellige Præstedømme, som virker uafladeligt i Tid og Evighed.

Der findes et besynderligt Udraab hos en af Apostlerne, nemlig: „Vaagn op, Du, som sover, og staa op fra de Døde, og Christus skal lyse for Dig!" (Eph. 5, 14.) Tingen er, at hele Verden ligger i Syndens Arme; hele Verden er, trods al dens Religion, Ære, Hovmod og Philosophi, aldeles uvidende om Gud og hans Hensigter. Menneskene kjende hverken Gud eller de Love, ved hvilke hans Rige styres; de vide hverken hvordan de skulle frelse sig eller deres Venner; Saliggjørelsens evige Plan er aldeles ukjendt for dem, thi „Mørket skjuler Jorden, og Dumhed Folket." Men hvorlænge ville de, der ere vankundige om Himmelens evige Principer, Evighedens Love og Jehovahs mægtige Rige, hindre Guds Aand i at oplyse deres Sind? Hvorlænge ville de ved deres Gjenstridighed forbyde Himmelens Lys at optoe deres Hjerter, og negte Sandhedens livgivende Kraft at udvikle deres Aandsevner? Naar ville de vaagne af deres Syndesøvn, udbrydende med Forfærdelse: Hvor have vi været hele vort Liv? Vi have tragtet efter Kundskab, Ære og Anseelse; vi have søgt efter Sandheden, men indsee nu, at vi ikke vide Noget, hverken om Gud, Engle, Aander, Himmelen, Helvede eller det evige Liv. Vi have ligget i en Søvn, som er langt værre end Dødens! Gid dog alle Saadanne engang vilde vaagne og lytte til Herrens Aand, der gives Enhver, som begynder at søge efter Guds Rige, da vilde Lyset opvarme deres stivnede Hjerter med sin milde Indflydelse, og Liv og Salighed vilde fremspire hos dem; de vilde blive fødte paa ny, ikke af Kjøds Villie, ei heller af Mands Villie, men af Gud. De vilde blive fødte paa ny at Aanden og blive nye Mennesker i

Herren, hvorved en usigelig Glæde og Lyksalighed vilde vorde dem tildeel.

Det er ikke vor Mening, at vore Legemer skulle leve evindeligen, thi vi vide jo, at „alle Mennesker maae døe." Men et andet Skriftsted siger, at „den, som troer paa mig, skal aldrig døe." Er dette da en Modsigelse? eller hvordan skal det forstaaes? Den Mand og Qvinde, som troer paa Frelseren, har annammet det evige Livs Principer; derfor siger Jesus: „Om Nogen torster, han komme til mig og drikke;" og atter: „Hvo, som drikker af det Vand, som jeg vil give ham, skal til evig Tid ikke torste; men det Vand, som jeg vil give ham, skal blive i ham en Kilde af levende Vand, som opvælder til et evigt Liv." (Joh. 7, 37; 4, 14.) Troe I dette? Saa sagde imidlertid Jesus, og de Principer, han lærte, vare Himmelens evige Sandheder; de vare sande, for han udtalte dem — de vare til i Evighed; de vare sande, efterat han havde udtalt dem, og de ere sande nu. Det evige Livs Principer indeholdes deri, og det er en uomstødelig Sandhed, at alle de, som annamme Evangeliets Fylde, ville faae evigt Liv, eller med andre Ord, skulle have i sig „en Kilde af levende Vand, som opvælder til evigt Liv." Deraf kommer det, at Evangeliet omfatter evige Pagter, evige Principer og evige Love, som sammenføier det Forbigangne, Nærværende og Tilkommende til Eet.

Præstedommets Handlinger ere af evig Gyldighed, og de staae i nøie Forbindelse med Præstedommets Foretagender i andre Verdener; saaledes siger Jesus, at hvad det binder paa Jorden, er bundet i Himmelen, og hvad det løser paa Jorden, er løst i Himmelen. De, som have annammet Præstedommet her, ere Himmelens retmæssige Repræsentanter og anerkjendes som saadanne af Herren. Hvis nu Døden var eensbetydende med evig Udslettelse af Tilværelsen, vilde deres Død efterlade en tom Plads i Skabningen og kuldkaste Jehovahs Planer. Dette er imidlertid ikke saa, men ligesom Jesus leed Døden efter Kjødet og levendegjordes efter Aanden, og derefter fortsatte sin Mission ved at prædike Evangeliet for Aanderne i Fængslet, saaledes vil Enhver gjøre, der er beseglet med Præstedommet, hvilket var og er Tilfælde med Moses, Elias og den Engel, der betjente Johannes paa Øen Patmos.

Vi have begyndt at sætte os i Forbindelse med Evigheden og hvad dertil hører. Medens vi stode i den christne Verden, havde vi ingen Kundskab om dette. Hvis en Mand i Verden indgik en Forpligtelse i hvilkensomhelst Henseende, var han ved Døden løst fra samme. Hvis vi havde en Ven, og han skulde døe, før han blev omvendt, var hans Dom evig afgjort: han maatte kastes i den frygtelige Sø, der brænder med Ild og Svovl, og ud af dette Flammehav var der aldrig Tanke om at redde ham. De Christne paastaae, at de have annammet Saliggjørelsens store Principer, endskjøndt de hverken kjende Gud eller Frelsens Plan. Men vi have annammet Principer, som ere aabenbarede herovenfra — et Evangelium, som kan frelse Menneskene, og dersom de ikke ville lade sig frelse, blive de kastede — ikke i Ildsøen — men i Helvede, det er Aandernes Forvaringssted, hvor de maae forblive, indtil Fængslets Døre engang aabnes og Fangerne sættes i Frihed. Vor Frelser døde i Kjødet, men blev levendegjort i Aanden, og i denne Aand gik han hen og prædikede for de Aander, som vare gjenstridige i Noæ Dage, og som havde været i Fængsel lige siden den Tid. Han prædikede, for at de kunde blive befriede, for at de kunde løsrive sig fra Satans Magt, og da de havde lidt

nok for den begaaede Brøde, kom han og aabnede Fængslets Døre og prædikede Naade og Forsoning for dem.

Ligesom han døde i Kjødet og blev levendegjort i Aanden, saaledes vil det gaae enhver Troende, og han vil komme i Besiddelse af den samme Magt, som Jesus havde; thi dersom den samme Aand boer i os som i ham, da vil den ogsaa levendegjøre vore jordiske Legemer, saa at ikke blot vor Aand skal leve, men ogsaa vore Legemer, ifølge det samme Princip. Hvor forskjelligt er ikke dette fra Verdens Religion! Den er fuld af Mørke, Vankundighed og Død, — vor af Liv og Udødelighed. Al den Viisdom, den religieuse Verden og Nationerne lægge for Dagen med Hensyn til Fremtiden, beløber sig kun til at de berede sig for Døden. Da jeg engang besøgte en Methodistforsamling, blev følgende Spørgsmaal rettet til mig: Nu, Broder, er De beredt for Døden? Jeg bryder mig ikke stort om Døden; jeg troer ikke, jeg skal møde Frelseren, naar jeg døer. Jeg troer, at Christus er vort Liv nu, og at vi, naar han, som er vort Liv, skal aabenbares, da skulle sees med ham i hans Herlighed. Han er vort Liv, vort Overhoved, og ved den Kraft, som boer i ham, skulle vi opstaae til Uforkrænkelighed og evigt Liv. Hvad er Evighed? Det er uophørlig Vedvaren. Den havde aldrig nogen Begyndelse og vil aldrig have nogen Ende. Præstedømmet er ogsaa evigt, det er uden Dages Begyndelse og Aars Ende. Elementerne ere ligeledes evige, Aanden ligesaa. Gud har ikke skabt denne Jord af Intet; det vilde være umuligt. Men de Christne sige, Intet er umuligt for Gud. Han organiserede Verden af Elementerne, som existerede fra Evighed af. Han talte, Chaos hørte, og Jorden rullede ind i Tilværelsen. Der er ingen Ende paa Guds Gjerninger, ei heller paa Jesu Christi Gjerninger, til hvem vi bestandig kunne see op. Vi skulle gjøre de samme Gjerninger som han, ja endog større, sagde han, medens han var her, „thi jeg gaaer til min Fader." Skriften lærer os, at alle Ting skabtes ved ham og til ham, være sig synlige eller usynlige, Throner, Herredømmer, Fyrstendømmer eller Magter (Col. 1, 16.), og om vi nogensinde skulle blive ham lige, maae vi kunne gjøre de samme Gjerninger som han. Men vi kunne ikke gjøre Noget af Intet, ligesaa lidt som en Haandværker kan danne de forskjellige Brugsgjenstande af Intet; han maa skaffe sig Materialier, og det er ofte vanskeligt nok at faae det Fornødne i saa Henseende. Det samme troer jeg vil blive Tilfælde med os, og vi ville altid behøve En til at veilede os, indtil vi naae Maalet. Vi maae nødvendigviis lære først at styre vort eget Jeg, dernæst vor Familie, og tilsidst maae vi lære at underkaste os vore Foresatte, hvilket vistnok er den vanskeligste Opgave for os — ja langt værre end at styre Andre. Jesus var ikke skikket til at regjere, før han havde været i en saadan Stilling, der kunde give ham Erfaring. Skriften siger, det var nødvendigt, at vor „Saliggjørelses Stifter" skulde fuldkommes ved Lidelser, for at føre Mange til Herlighed; altsaa var han ikke fuldkommen før, men maatte komme herned paa Jorden for at blive det. Han maatte gjennemgaae en Række Lidelser og maatte fristes og prøves i alle Ting ligesom vi, fordi det var nødvendigt. Havde det ikke været nødvendigt, vilde han ikke være bleven sat i saa kummerlig en Stilling, og det er Grunden til at vi blive hadede og forhaanede, trængte og forfulgte af Verden. Aarsagen, hvorfor vi ikke tillades at leve i Fred, er den, at vi ikke ere beredte dertil. Vi blive fristede og prøvede, jagede og røvede, Apostater opstaae blandt os, hvilke pine og plage vor Aand, og

alt dette tjener til at holde vor Stolthed i Ave, lærer os at ære Jacobs Gud i alle Ting og viser os, hvilket Standpunkt vi i Virkeligheden indtage. Evangeliet oplader vort Indre og aabenbarer ethvert Onde og ethvert Gode, som boer i os. Medens vi stode i Verdens Kirkesamfund, kunde vi maaskee sige: Er ikke den og den Broder en god Mand? hvor hellig han er; han er i Sandhed et Mønster paa Fromhed. Men naar Evangeliet kommer iblandt dem, falder den gudfrygtige Maske, og alle deres Svagheder og Daarskaber blive aabenbare, endskjøndt de tidligere gave sig Skin af at være helligere end Englene, der omringe Guds Throne. De Prøvelser, de blive udsatte for, naar de annamme Evangeliet, drage alle deres Skrøbeligheder frem for Dagens Lys og sønderrive det falske Slør, hvori de vare indhyllede, og vise dem i deres sande Skikkelse. Det er netop i en saadan Stilling, vi befinde os, og derfor er det nødvendigt, at vi lide alt dette, for at vi kunne lære Lydighed af vore Prøvelser. I vilde vist aldrig lægge Haand paa Eders Børn, dersom I kunde gjøre dem til gode Mennesker uden Tugtelse. Jeg skal sige Eder, hvad jeg vilde gjøre, hvis jeg havde syndet mod Gud. Jeg vilde bekjende min Feil for ham og bede ham om Tilgivelse. Hvis jeg havde syndet mod mine Brødre, vilde jeg gaae til dem og bede dem tilgive mig. Jeg ønsker ikke at blive anklaget af Nogen, thi da vilde jeg uden tvivl faae en Revselse; jeg vilde derfor heller selv komme frem og ydmygt bede om Tilgivelse, medens det var Tid. Men, siger En, det er haardt at stille sig saaledes frem. Dersom Du har overtraadt, er det dog bedre at taale denne Ydmygelse, end noget Værre, thi husk, det er Herrens Hensigt at prøve Dig i alle Ting. Nogle af Brødrene tale saameget om deres Trængsler og Prøvelser og sige, de ere næsten ikke til at udholde. Jeg bedrøves aldeles ikke ved Eders Prøvelser; jeg er tværtimod glad derfor; og nogle af Søstrene har jeg seet sætte det ynkeligste Ansigt op, saa man skulde næsten troe, de vare lige ved at opgive Aanden. Det glæder mig at see Folk i en saadan Stilling, da jeg er overbeviist om, at det netop er Prøvelserne, som ville bringe dem til Salighed. Jeg er af samme Anskuelse som Methodisterne sige i en af deres Psalmer: „En bedre Dag oprinder, priser Gud.“ Jeg troer, hvad Skriften siger: „Om Natten er der Sorg, men om Morgenen skeer Frydeskrig.“ Jeg er villig til at taale Trængslerne og vil trodse alle Modgangens Bølger; raser kun, thi Herren er min Gud, og jeg skal seire over alle Ting. Jeg vil bede til ham, at han vil bevare mig fra at bevæges fra Høire til Venstre, eller at gjøre Noget, som er mishageligt for ham, og at jeg aldrig maa glemme, at enhver af mine Handlinger vil have Indflydelse paa min evige Tilværelse. Jeg skal sige Eder, mine Søskende, hvad jeg veed er en himmelsk Sandhed, at dersom vi kun vare beredte til at annamme større Velsignelser, vilde de strømme til os i saadan Overflod, at vi ikke havde Plads til at modtage dem — Velsignelser af ethvert Slags, baade timelige, aandelige og evige; og da vi nu have begyndt at leve for Evigheden, da Gud er vor evige Fader, og han har lært os evige Principer, og da vi ere ifærd med at forhverve os en evig Plads hos ham og hos vore Søskende, skulle vi, naar Templet bliver færdig, efterhaanden faae Kundskab om Alt, hvad der finder Sted.

Hvad have vi at frygte? Vi frygte hverken Pøbelforfølgelser, vilde Dyr eller Nogetsomhelst. Vi frygte Intet uden Gud. Vi ere i hans Haand; vi kjende hans Villie og handle i enhver Henseende med Evigheden for Øie, og vi gjøre her i

Livet Skridt til Frelse for vore Døde og for vore Efterkommere. „Vi kunne slet ikke forstaae dette," sige Nogle. Mit Svar er, at I nok ville faae Kundskab derom, og hvad I ikke forstaae nu, ville I forstaae senere, thi der staae Mænd paa Jorden i vore Dage, som fuldkommen forstaae, hvorledes de skulle frelse sig selv og deres afdøde Slægtninge og Venner; de vide, hvilke Forholsregler, der maae tages, hvilke Ordinantser, der maae udføres, og kunne stille Eder i det rette Forhold til Gud, til Englene og til hverandre indbyrdes. Naar I have fulgt disse Mænds Raad, da kunne I forstaae mere om Evigheden og himmelske Ting, end I nu gjøre.

Saadanne ere mine Anskuelser om denne Gjenstand, og naar jeg taler om at leve evindeligen, skal jeg sige Eder, hvordan jeg føler: Jeg føler mig omgivet af evige Principer; jeg føler, som om jeg var forenet med min Gud og mine Venner ved en evig Pagt, hvilket I efterhaanden ville erfare; og da vi have annammet evige Principer, indsee vi Nødvendigheden af en evig Pagt, og af at staae i Forbindelse med de Hedengangne, thi uden dem „kunne vi ikke blive fuldkomne." Hvad have vi saa at frygte? Alle Ting tilhøre os; Riget er vort, vi ere Christi, og Christus er Guds; og naar han, som er vort Liv, skal aabenbares, skulle vi sees med ham i hans Herlighed.

Forfølgelser ere til vort Gavn, og om der paalægges os tunge Prøvelser, da lad os bære dem i Jesu Navn uden Knur. Vi have et følgeværdigt Exempel i Nogle af de forrige Dages Hellige. Dengang Jobs Sønner bleve ihjelslagne ved Husets Sammenstyrtning, og da han mistede sine Oxer, Faar og Kameler og var aldeles blottet for Alt, og hans Legeme ovenikjøbet var fuldt af Saar og Bylder, og hans Venner forsagede ham, vrededes han da over dem, som havde stjaalet hans Oxer, Faar og Kameler? Nei, han beklagede sig ikke over Sabæerne og Chaldæerne for deres uretfærdige Handlinger; han ansaae ikke dem som Ophav til sine Ulykker, men kun som Redskaber i Guds Haand. Han vidste, at den Almægtige benyttede dem til at udføre sine Hensigter, og ønskede af den Grund ingen Forbandelse over dem, men sagde: „Herren gav, Herren tog, Herrens Navn være lovet." Beklag Eder ikke over, at I have nogle Apostater iblandt Eder, thi endskjøndt de ere lave, usle Charakterer, bidrage de dog Sit til at ophøie os, og de maae opfylde deres Bestemmelse. Hvor slette, foragtelige og skjændige de end ere, kunne de ikke opfylde deres Skabelses Maal, hvis de ikke handle, som de gjøre. Forarges derfor ikke over dem, men lad dem skjøtte sig selv. Det er nødvendigt, at vi bekjæmpe og overvinde enhver ond Aand, for at vi kunne blive fuldkomne her og beredes for Evigheden; og vi ville maaskee faae mægtigere og værre Aander at kjæmpe mod end hidindtil, som f. Ex. Michael eller Adam, da han stred med Satan om Mose Legeme.

Jeg veed ikke, om jeg har udtrykt mig saa tydeligt om det evige Livs Principer, at Alle kunne forstaae mig. Jeg skal derfor tilføie nogle faa Bemærkninger, som maaskee kunne kaste et endnu klarere Lys paa denne Gjenstand. Før vi lærte Evangeliet at kjende, havde vi intet Begreb om det evige Livs Principer, thi før vi adlød det himmelske Budskab, kunde vi ikke annamme disse Principer. Forhen havde vi intet Kjendskab hverken til Gud, Engle, Aander, Himmel eller Helvede; men da vi annammede Evangeliet, annammede vi den evige Pagt, som giver os Arveret til Jehovahs Throne, thi saa „Mange, som troe, giver han Magt til at vorde sine Sønner." Det er nødvendigt, at Menneskene blive bekjendte med de evige Prin-

ciper, at Sæden kan fæste Rod i deres Hjerter, spire frem, knoppes og bære Frugt, og Hensigten med Udsæden opfyldes. Det evige Evangelium var ikke kjendt, for Herren aabenbarede det fra Himlene ved sin Engels Røst, og naar vi annamme dets Principer og bestandig skjærme om dem, ville vi erholde evig Liv. Dette Værk var kun lille, da det først begyndte, men I see, at Guds Aand har fremskyndet dets Væxt, saa det er bleven et mægtigt Træ, hvis Grene strække sig over hele Jorden. Uden Evangeliet blev gjengivet, kunde Menneskeslægten aldrig erholde den evige Kundskab; men da Døren først oplodes og Sæden engang var saaet, begyndte Sandheden at voxe, og Communication blev aabnet mellem Himmelen og Jorden, hvorved Menneskene sattes istand til at omgaaes og samtale med de Væsener, der omgive Jehovahs Throne.

Det melchisedekske Præstedomme har Magt til at udfolde Guds Planer og til at aabenbare hans skjulte Hensigter — Guddommens Hemmeligheder saavel som de Ugudeliges lønligste Vederstyggeligheder. Ja „Liv og Uforkrænkelighed er bragt for Lyset ved Evangeliet." Dersom vi kunne skue Lyset, da lad os indhylle os deri som i en Kappe, indsuge det i vor Aand og bestandig vandre i det, thi da kunne vi leve evindeligen. Det føder evigt Liv og evig Herlighed, og Enhver, der er i Besiddelse af det, vil være i Besiddelse af evig Salighed; det udstrømmer fra Gud, ja det er Gud. Troe I dette? Hvad siger Christus? „Vide I ikke, at Christus boer i Eder, medmindre I ere udygtige?" (2 Cor. 13, 5.) Men Christus er Livet, og det Liv er Menneskets Lys, som skinner i Mørket, uden at Mørket kan fatte det; men naar Nogen kan fatte det, bringer det Liv, Saliggjørelse og evig Herlighed. De Baand, som knytte os til vore Hustruer og Børn, ere evige; vi ere bundne til hverandre med en evig Pagt (det vil sige, hvis vi have sluttet nogen evig Pagt), og vi have saaet Kundskab om, hvorledes vi skulle frelse dem. Døden kan ikke tilintetgjøre vor Pagt, thi vi skulle nyde hverandres Selskab evindeligen.

Er ikke dette et ophøiet Emne at dvæle ved? Er det ikke herligt at have annammet det evige Livs Principer, at vide, at vi ere i Gud og han i os, at han styrer, leder og opholder os? Ja i Sandhed, og det er Emner, som Englene og de herliggjorte Væsener om Guds Throne dvæle ved med Lyst. Vi ville Tid efter anden faae mere Kundskab herom, naar vi blive beredte dertil, thi Alting meddeles i himmelsk Orden. Lad os imidlertid være fornøiede med, at vi forstaae Lidt om det evige Liv. Gud er i alle Ting, — han er det Lys, som oplyser alle Ting. Han er i Solen, og er Solens Lys og den Kraft, ved hvilken den blev skabt; ligesom han og er i Maanen, og er Maanens Lys og den Kraft, ved hvilken den blev skabt. Det er det samme Lys, som opliver vor Forstand, som er i alle Ting, omkring alle Ting og ved alle Ting. For Nogle er Gud en fortærende Ild, for de Hellige derimod evigt Liv og Herlighed.

Lad os være taalmodige i Prøven og underkaste os Guds Præstedømme i enhver Henseende, da skulle vi faae Forstand paa Alt, hvad der henhører til vor Frelse. Stol paa Gud og Kirkens Authoriteter; vær ikke frygtsomme og vantroe, thi Saadannes Lod er udenfor den hellige Stad. Vær ikke bekymrede for Noget; tal aldrig om Eders Prøvelser; jeg vilde i Sandhed skamme mig ved at omtale mine. Tal hellere om Gud, Englene, Evighedens Principer, osv., som kan bringe forøget Lys og Kundskab. Det forundrer mig at høre Folk beklage sig over sine Gjenvordigheder; det røbet Forsagthed og

Mistillid til Herren; men betragt dem som Trin paa den Stige, der fører til Ophøielse, da ville I altid føle Eder lykkelige og have Guds Aand hos Eder i rigeligt Maal. Maa Herren velsigne os Alle. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Novbr.

I forrige Nr. lovede vi at give en kort Beretning om Brødrene Lyman og Richs Ophold i denne Mission. De ankom, som tidligere meldt, til Kjøbenhavn den 21de August og afgik næste Dag til Aalborg, hvor de ankom den 23de. Den paafølgende Dag fortsattes Reisen til

Hjørring, hvor vi den 25de bivaanede Conferencemødet for Vensyssel. En stor Mængde Hellige var strømmet sammen tilligemed en heel Deel Fremmede, som med spændt Opmærksomhed lyttede til de givne Lærdomme. Den følgende Uge tilbragtes med at besøge de Hellige i nævnte Conference, og den 1ste Septbr. overværede vi Conferencemødet i

Aalborg, hvor ligeledes Mange, baade Hellige og Fremmede, vare komne tilsammen i Anledning af Dagens Festlighed. Vi ville her bemærke, at ovennævnte to Conferencer udgjøre eet District, som bestyres af Ældste C. A. Madsen, hvis utrættelige Iver og indsigtsfulde Ledelse tilligemed Brødrenes Flid Herrens Værk i dette District skylder sin blomstrende Forfatning. Hundreder glæde sig paa den Egn i Evangeliets Lys, hvilke tidligere famlede om i Mørket, kraftige Forberedelser gjøres til de Helliges Emigration, og Udsigten for Fremtiden er særdeles lovende.

Den 4de Septbr. reiste vi tilbage til Kbhvn., hvor vi opholdt os indtil den 7de, paa hvilken Dag vi toge over til Malmø, hvor de skaanske Hellige skulde samles til Conference næste Dag. Localet var aldeles overfyldt af lykkelige Væsener, som paa den meest ustrømtede Maade lagde deres Glæde over at have Herrens Apostler iblandt sig for Dagen. Ogsaa der var Værket i en trivlig, fremadstridende Stand, og Frihedens Aand har fundet langt villigere Modtagelse blandt Befolkningen nu end for nogle Aar siden.

Den 9de begave vi os atter til Kjøbenhavn, hvor der afholdtes Conference den 14de og 15de. En talrig Mængde Hellige og Fremmede havde indfundet sig i det rummelige Locale paa „Enighedsværn," hvor mange fortræffelige Raad og Lærdomme gaves, som med Begjerlighed modtoges af de opmærksomme Tilhørere. De Rapporter, som aflagdes af Præstedømmet, godtgjorde tilfulde, at Værkets Fremgang i denne Conference ikke staaer tilbage for nogen anden Deel af Missionen, og man kan med bedste Grund nære de skjønneste Forhaabninger om Fremtiden. Den Nidkjærhed, hvormed de Fleste af Præstedømmet arbeide for Evangeliets Udbredelse, er i Sandhed meget roesværdig.

Søndagen den 22de bivaanede vi Conferencemødet i Odense, hvor de fyenske Hellige modtoge os paa det Kjærligste. Paafølgende Mandag Aften samledes vi med Præstedømmet og Tirsdag Aften med de Hellige i Odense Green. I alle disse

Forsamlinger holdtes mange belærende og opmuntrende Taler, som fulgtes med levende Interesse af alle Tilstedeværende. Vi forlode Odense den 26de og besøgte efter Indbydelse flere Familier paa vor Vei til

Veile, hvor vi den 28de samledes med de Hellige af Fredericia Conference, og fortsatte Forsamlingen næste Dag. Ogsaa der havde mange Hellige og Fremmede indfundet sig. Efter de afgivne Rapporter at dømme, er Værket der i stadig Fremgang og Udsigterne for Fremtiden meget haabefulde.

Vort næste Besøg gjaldt Aarhuus, hvor Conferencen tog sin Begyndelse den 5te October om Aftenen og fortsattes næste Dag. Livlige Beretninger gaves om Værkets Udvikling i hiin Egn, og Mødet var godt besøgt af Sødskende og Fremmede, som øiensynligt fulgte alle Forhandlinger med den største Opmærksomhed. Vi begave os den 7de atter tilbage til Kjøbenhavn, som vi forlode den 9de paa vor Reise til

Christiania, hvor Brevigs Conference begyndte Fredagen den 11te. Det store Locale var overfyldt af Hellige og Fremmde, og de afgivne Rapporter hørtes med megen Interesse. Uagtet al den Modstand, der møder de omreisende Ældster paa de fleste Steder, nyder Herrens Gjerning dog god Fremgang i hiint Land. Conferencen fortsattes om Søndagen, og mange Lærdomme, passende for Omstændighederne, bleve givne. Vi tilbragte otte Dage blandt de Hellige i Norge, og modtoge i den Tid de uomstødeligste Beviser for de Helliges Gjestfrihed og Broderkjærlighed. Vi reiste fra Christiania den 19de, og den 25de forlode vore Brødre, som tidligere meldt, Kjøbenhavn paa deres Hjemreise til England.

Vi besøgte i det Hele otte Conferencer, og det skulde have været os kjært, om vi kunde besøgt alle. Vi haabe, at gode Frugter ville høstes af Præsidenterne Lyman og Richs Besøg i denne Mission, thi vi troe at have benyttet Tiden paa den hensigtsmæssigste Maade, og de Lærdomme, som ere givne saavel offentligt som privat, ville uden tvivl have den forønskede Virkning, dersom de efterleves af os i vort daglige Liv. Det er i Sandhed en Ære for de Hellige, og ansees vistnok som saadan af dem, at have havt Besøg af disse vore Brødre, som have tilbragt mange Aar i Kirken og ere rige paa Erfaring. De udtalte sin Glæde over den Leilighed, de havde havt til at besøge denne Mission, og fremsende herved sin hjerteligste Tak for alt Godt, som blev dem tildeel under deres Ophold blandt de Hellige, og ville bestandig nedbede Himmelens kosteligste Velsignelser over Eder.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste=Dages Helliges Kirke.

Mormons Bog. — Prophetier om Ephraims Sæd.

(Fortsat fra Pag. 43.)

Mormons Bog. 1 Nephi 1, 1. (Side 1.) „Jeg gjør en Beskrivelse over mine Gjerninger i mine Dage; ja, jeg gjør en Beskrivelse i min Faders Sprog,

hvilket er Jødernes Lærdom og Ægypternes Sprog. Og jeg veed, at Beskrivelsen, som jeg gjør, er rigtig; og jeg skriver den med min egen Haand; og jeg skriver den i Overeensstemmelse med min Kundskab."

2 Nephi 11, 13. (Side 100.) „Efterat min Sæd og mine Brodres Sæd er nedsunken i Vantro og er slagen af Hedningerne, ja, efterat den Herre Gud har slaaet Leir imod dem rundt omkring, og beleiret dem med Bolværk, og opkastet Volde imod dem, og efterat de ere blevne fornedrede dybt i Støvet, saa at de end ikke ere til, skal dog den Retfærdiges Ord vorde skrevne, og den Trofastes Bønner blive hørte; og alle de, som ere sunkne i Vantro, skulle ikke blive forglemte; thi de, som blive udryddede, skulle tale til dem ud af Jorden, og deres Tale skal være nede ud af Støvet, og deres Røst skal være som Ens, der har en Spaadomsaand; thi den Herre Gud vil give ham Magt, at han skal ligesom mumle om dem ud af Jorden; og deres Tale skal mumle ud af Støvet. Thi saa siger den Herre Gud: De skulle skrive de Ting, som skee iblandt dem; og de skulle blive skrevne og forseglede i en Bog, og de, som ere sunkne i Vantro, skulle ei have dem; thi de søge at tilintetgjøre de Ting, som ere af Gud; derfor ere de, som ere blevne ødelagte, ødelagte hasteligen; og deres Vældiges Mangfoldighed skal være som Avner, der fare bort. Ja, saa siger den Herre Gud: Det skal skee i et Dieblik, hasteligen."

Mormon 3, 2. (Side 512.) „Og det skete, at da vi havde indsamlet alt vort Folk i een Masse i Cumorah Land, see, da begyndte jeg, Mormon, at blive gammel; og jeg vidste, at det var mit Folks sidste Kamp, og jeg var bleven befalet af Herren, ikke at tilstede de Optegnelser, hvilke vare nedarvede fra vore Fædre, og vare hellige, at falde i Lamaniternes Hænder; thi Lamaniterne vilde tilintetgjøre dem; derfor skrev jeg denne korte Optegnelse ud af Nephis Tavler, og gjemte alle de Optegnelser, som vare mig anbetroede af Herren, i den Høi Cumorah; undtagen disse faa Tavler, hvilke jeg gav til min Søn Moroni."

1 Nephi 5, 47. (Side 43.) Tavlerne overleveredes fra Slægt til Slægt, fra Prophet til Prophet.

2 Nephi 2, 2. (Side 59.) „Men en Seer vil jeg opreise af dine Lænders Frugt (Josephs); og ham vil jeg give Magt til at frembringe mit Ord til dine Lænders Sæd; og ikke alene til at frembringe mit Ord, siger Herren, men og til at overbevise dem om mit Ord, hvilket allerede skal være gaaet om iblandt dem. Thi dine Lænders Frugt skal skrive, og Judæ Lænders Frugt skal skrive; og det, der skal skrives ved dine Lænders Frugt, og ligesaa det, der skal skrives ved Judæ Lænders Frugt, skal [illegible] tilsammen til at beskjæmme falske Lærdomme, og afskaffe Splid og oprette Fred imellem dine Lænders Frugt og bringe dem til Kundskab om deres Fædre i de sidste Dage, og ligeledes til Kundskab om mine Pagter, siger Herren. Og i Skrøbelighed skal han blive gjort stærk paa den Dag, da mit Værk skal begynde blandt alt mit Folk, til at gjenopreise Dig, o Israels Huus, siger Herren."

Enos 1, 4. (Side 137.) „Hvorfor jeg, vidende, at den Herre Gud var mægtig til at bevare vore Optegnelser, raabte til ham uafladeligen; thi han havde sagt til mig: Hvadsomhelst, Du monne begjere i Christi Navn i Tro, troende, at Du skal faae, det skal Du faae. Og jeg havde Tro, og jeg raabte til Gud, at han vilde bevare Optegnelserne; og han gjorde Pagt med mig, at han vilde bringe dem frem til Lamaniterne i sin egen beskikkede Tid."

Alma 17, 6. 7. (Side 316.) Optegnelserne bleve bevarede i en viis Hensigt.

Mormon 4, 2. 3. (Side 516.) Optegnelserne „skulle komme frem ud af Jorden ved Herrens Haand, og Ingen kan forhindre det; og de skulle komme paa en Dag, da der skal siges, at Mirakler ere afskaffede; og de skulle komme, ligesom om En talede fra de Døde; ja paa en Dag, da de Helliges Blod skal raabe til Herren, formedelst hemmelige Forbund og Mørkheds Gjerninger; ja, de skulle komme paa en Dag, da Guds Kraft skal fornegtes og Kirker være fordærvede, og være ophøiede i deres Hjerters Stolthed; ja, paa en Dag, da Menighedernes Styrere og Lærere vandre i deres Hjerters Stolthed, ja, endog misunde dem, som høre til deres Samfund; ja, de skulle komme paa en Dag, da der skulle høres om Ildebrande og Uveir og Røgskyer i fremmede Lande; og der skal ogsaa høres om Krige, og Rygter om Krige og Jordskjælv paa forskjellige Steder; ja, de skulle komme paa en Dag, da der skal være store Besmittelser paa Jorden. Der skal være Mord og Røveri og Løgn og Bedrageri og Horeri og allehaande Vederstyggeligheder, og Mange skulle sige: Gjør dette og gjør det, og det skader ikke; thi Herren vil opholde Saadanne paa den yderste Dag. Men vee Saadanne, thi de ere betagne af Bitterheds Galde og ere besnærede af Uretfærdighed. Ja, de skulle komme paa en Dag, da der skal være oprettet Kirker, som skulle sige: Kommer til mig, og for Eders Penge skulle I faae Forladelse for Eders Synder. O, I onde og forvendte og haardnakkede Folk, hvi have I opbygget Kirker for Eder selv for at vinde Fordeel? Hvi have I fordreiet Guds hellige Ord og bragt Fordømmelse over Eders Sjæle? See, betragter Guds Aabenbaringer. Thi see, Tiden kommer paa den Dag, da alle disse Ting skulle blive opfyldte."

Pagtens Bog. (Side 162). „Den Tid skal komme, da jeg vil drikke af Viintræets Frugt med Eder paa Jorden, og med Moroni, hvem jeg har sendt Eder, for at aabenbare Mormons Bog, der indeholder mit evige Evangeliums Fylde, og hvem jeg har anbetroet Noglerne til Optegnelsen paa Ephraims Træ. Og ligeledes med Elias, hvem jeg har anbetroet Noglerne til at tilveiebringe alle Tings Gjenoprettelse, eller Gjenbringeren af Alt, hvad der er talet ved de hellige Propheters Mund siden Verdens Begyndelse."

(Side 127.) „Dog skal mit Værk have Fremgang; thi ligesom Kundskab om Frelseren er kommen til Verden ved Jødernes Vidnesbyrd, saaledes skal Kundskaben om Frelseren komme til mit Folk, og til Nephiterne, og til Jacobiterne, og Josephiterne, og Zoramiterne ved deres Fædres Vidnesbyrd — og dette Vidnesbyrd skal komme til Lamaniternes og Lemueliternes og Ismaeliternes Kundskab, som ere hensunkne i Vantro formedelst deres Fædres Ugudelighed, hvem Herren har tilstedt at ødelægge deres Brødre Nephiterne, paa Grund af deres Ugudeligheder og Vederstyggeligheder. Og netop til denne Hensigt ere disse Plader bevarede, hvilke indeholde disse Optegnelser, at Herrens Forjættelser maatte vorde opfyldte, som han gav sit Folk, og for at Lamaniterne maatte komme til Kundskab om deres Fædre og kjende Herrens Forjættelser, og troe Evangeliet og forlade sig paa Jesu Christi Fortjeneste og vorde helliggjorte formedelst Tro paa hans Navn, og at de formedelst Omvendelse maatte vorde frelste."

(Side 140, 10.) „Og see, alt det Øvrige af dette Værk (den forseglede Deel af Mormons Bog) indeholder alle de Dele af mit Evangelium, som mine hellige Propheter, og ligesaa mine Disciple, begjerede i deres Bønner skulde fremkomme

for dette Folk. Og jeg sagde til dem, at det skulde gives dem efter deres Tro i deres Bønner. Og dette var deres Tro, at mit Evangelium, hvilket jeg gav dem at prædike i deres Dage, maatte komme til deres Brødre, Lamaniterne, som og til alle dem, der vare blevne til Lamaniter formedelst deres Frafald."

(Side 3, 5). Mormons Bog er oversat ved Guds Naade og Kraft.

(Side 7, 2.) Mormons Bog indeholder et faldent Folks Historie, og Jesu Christi Evangeliums Fylde til Hedningerne og siden til Jøderne.

(Side 54, 12.) Der findes flere Optegnelser, som indeholde meget af Evangeliet, men som holdes tilbage paa Grund af Folkets Ugudelighed.

Pearl of great Price. (Side 7.) „Og der skal være stor Trængsel blandt Menneskenes Børn, men mit Folk vil jeg bevare; og Retfærdighed vil jeg sende ned fra Himmelen, og Sandhed vil jeg bringe frem af Jorden, for at bære Vidnesbyrd om min Eenbaarne, om hans Opstandelse fra de Døde, ja om alle Menneskers Opstandelse. Og jeg vil lade Retfærdighed og Sandhed rense Jorden som med en Oversvømmelse, for at indsamle mine Udvalgte fra Jordens fire Hjørner til et Sted, som jeg skal berede, en hellig Stad, saa at mit Folk kan omgjorde sine Lænder og see hen til den Tid, da jeg kommer; thi der skal mit Tabernakel være, og det skal kaldes Zion, et nyt Jerusalem."

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts 1839. (Fortsat fra Side 46.)

Ordføreren fremlagde derpaa en Fuldmagt, som var sendt hertil fra Committeen i Far West, for at den kunde blive undertegnet af de Brødre, som havde Eiendomme i Caldwell County, og som ønskede at sælge dem i den Hensigt, at de Fattige dersteds kunde faae Midler til deres Udfrielse; deres Antal anslaaes til circa hundrede Familier.

Fuldmagten oplæstes. Derefter foresloges og vedtoges, at Skriveren i dette Møde udfærdiger en Copi af Forhandlingerne og afsender samme til Committeen i Far West.

James Sloan,
Skriver.

Medens Forfølgelsen rasede mod os i Missouri, var al Retfærdigheds Fjende ikke mindre virksom mod de Hellige i England, siden Evangeliet var bleven forkyndt der. Fristelse fulgte paa Fristelse, og da de Hellige vare unge og uerfarne, lode de sig forlede af Modstanderen. Siden Ældste Willard Richards blev kaldet til Apostelskabet i Juli 1838, synes Lucifer at have faaet meget imod ham og søgte at opvække Folkets Vrede mod ham. Ældste Richards leed meget af Sygdom og var ofte ved Gravens Rand, og Mange troede, han var i Overtrædelse, thi ellers, meente de, kunde han ikke lide saameget. Nogle vare fristede, fordi Ældste Richards giftede sig; de troede nemlig, at han aldeles burde offre sig til Evangeliets Tjeneste og følge Pauli Raad bogstaveligt. Nogle vare fristede over, at hans Kone brugte

Slør; Andre fordi hun brugte Muffe, naar hun gik ud i Kulden, og selv Missions-Præsidenten derstеds troede, at „hun gjorde bedst i at stille sig ved den." Menigheden havde aldrig nogensinde kjøbt Noget til hende, og for at berolige Sødskendes Følelser gik hun med de daarligste Klæder, hun havde, hvilke endda vare altfor gode! Saa vanskeligt var det at stille den Storm af Misfornøielse og Misundelse, som opstod af saa taabelige Grunde. Søster Richards var tillige syg en Stund, og Nogle vare utilfredse, fordi hendes Mand ikke aldeles overlod hende til sig selv, og derved forsømte at prædike Evangeliet; og Andre, fordi hun ikke kom til Forsamlingerne, uagtet hun ikke kunde gaae saa langt.

Af disse Bagateller opstod en Mængde Misforstaaelse, Bagtalelse, Sladder, Mistillid og Opsætsighed, som trængte sig gjennem næsten til alle Kirkens Medlemmer, og i Aften optraadte Ældste Halsal offentlig mod Ældste Richards i Raadet med flere haarde Beskyldninger mod ham, af hvilke han dog ikke var istand til at bevise en eneste. De fleste Ældster i Preston havde imod Br. Richards en Tid, undtagen James Whitehead, som tilfulde viste sin Trofasthed i Prøvens Stund.

Søndagen den 10de. Ældste Richards bekjendtgjorde i Forsamlingen i Dag, at dersom Nogen havde Noget imod ham eller hans Hustru Jennetta, ønskede han, de vilde henvende sig til ham personlig med deres Besværinger, og om han havde forseet sig i Noget, vilde han erkjende sin Feil. Kun een Broder traadte frem, og det var for at erkjende sin egen Forseelse mod Ældste Richards, nemlig, at han havde næret onde Følelser mod ham uden Aarsag. Broder Richards' Hustru bar alle disse Prøvelser og Gjenvordigheder med Taalmodighed. Hvad ham selv angik, vidste han Grunden til al denne Forvirring, thi hans Kald var bleven ham kundgjort ved Aabenbaring, men han talte ikke til Nogen derom. Værket vedblev at nyde god Fremgang i Manchester og Omegn, i Staffordshire og andre Dele af England.

Fredagen den 15de skrev jeg følgende Petition

„Til Hr. Dommer Tompkins eller en af de andre ærede Dommere i Staten Missouris Høiesteret!

„Undertegnede Alanson Ripley, Heber C. Kimball, Joseph B. Nobel, William Huntington og Joseph Smith, junior tillader sig herved underdanigst at underrette Dem om, at Joseph Smith er bleven arresteret imod al Lov og Ret i Liberty Fængsel, Clay County, Missouri, hvor han har hensiddet henved fem Maaneder. Undertegnede bevidne tillige, at alle Bestræbelser for at faae ham fængslet ere ulovlige fra Først til Sidst. Han blev ved Underfundighed lokket fra sit Hjem af en Mand ved Navn George M. Hinkle og een eller to Andre, og vi bevidne, at han mod sin Villie og uden at kjende Grunden dertil blev bortført til den Leir, som stod under Commando af General Lucas fra Jackson, og derfra til Ray County; han maatte sove paa Marken, og taale mange Fornærmelser, Lidelser og Savn, som vare af den Beskaffenhed, at selv den Stærkestes og meest Uforfærdedes Legeme og Aand maatte nedbrydes.

„Han blev ved sin Ankomst til Richmond strax lagt i Lænker og maatte der undergaae et langt og trættende Forhør.

„Undertegnede erklære herved, at Joseph Smith, jun. formeentes de Privilegier, som Loven hjemler enhver Anklaget; at Vidnerne paa Statens Side toges uden foregaaende Indkaldelse med Vaabenmagt, og truedes med øieblikkelig Død, dersom de ikke beedigede Et eller Andet imod ham, som kunde være Pøbelen eller hans Forfølgere til Behag. Disse Vidner bleve

tvungne med Bajonetten til at sværge, og Nogle af dem have siden tilstaaet, hvilket Undertegnede kunne bevise, at de aflagde falsk Eed for at frelse deres Liv.

„Vi erklære endvidere, at Alt, hvad der er anført imod nævnte Joseph Smith, er falsk. Vi ere personlig bekjendte med alle Omstændighederne og vare med ham næsten hele Tiden, og vare tilstede ved ovennævnte Leiligheder, derfor vide vi, at det aflagte Vidnesbyrd var falsk, og dersom han var bleven lovligt og upartisk forhørt, og havde faaet Tilladelse til at fremføre sine Vidner, kunde han have modbeviist det Hele; men Retten saae tværtimod rolig til, at man indjog dem Frygt, og det endog i selve Retssalen, samt at de bleve jagede som Dyr, ja Nogle endog ud af Staten.

(Fortsættes.)

Blandinger.

En chinesisk Beleiring. „The Overland China Trade Report“ af 11te September indeholder Følgende: Vi have modtaget Efterretninger fra Nghanking om denne Stads Overgivelse til de keiserlige Tropper, som nu have tilbageerobret samme, efterat den i flere Maaneder har været besat og haardnakket forsvaret af Oprorerne. Som det synes, var ethvert Forsøg fra Beleirernes Side paa at erobre Staden med Magt frugtesløst, og de besluttede derfor at tvinge Oprorerne ved at udhungre dem. De indesluttede altsaa Staden fra alle Sider og afskare enhver Tilførsel; men Oprørerne vare bestemte paa ikke at overgive sig, og Følgen deraf var, at den forfærdeligste Hungersnød rasede i den beleirede Stad og tilsidst naaede en Høide, der overgaaer enhver Beskrivelse. Efterat alle Fødemidler af enhver tænkelig Slags lige indtil de væmmeligste Dyr vare fortærede, tog man sin Tilflugt til Menneskekjød, som solgtes til en Priis af omtrent 14 Skilling dansk pr. Pund, og først efterat denne rædsomme Tilstand havde varet i nogen Tid, skete Overgivelsen. Beretningen meddeler endvidere, at tre Regimenter eller særskilte Bander af Oprørernes Styrke, som ved denne Leilighed overgave sig paa Naade og Unaade, i det Haab at Erobrerne vilde skjenke dem Livet, bleve myrdede til sidste Mand, og deres Liig kastede i Floden, hvor Passagererne paa Dampskibene „Governor General“ og „Carthage“ berette, at de have seet dem flyde om i Hundredeviis.

„Morning Post“ af 19de Octbr. meddeler, at Conventionen om Interventionen i Mexico vil i Løbet af faa Dage blive afsluttet. England, Frankrig og Spanien affende tre Escadrer, Spanien 5,000 og Frankrig 1,000 Soldater til Mexico, for at beskytte de derværende Udlændinger.

Amerika: Fra Buenos Ayres i Sydamerika meldes, at General Urquiza er slaaet og har mistet sit Artilleri, sin Bagage og 600 Fanger.

New York, den 17de October. Et Circulaire fra Minister Seward udtaler, at de Sydlige Stater bestræbe sig for af de fremmede Magter at opnaae en Anerkjendelse af deres Uafhængighed, for derved at hidføre en Conflict mellem Unionsregjeringen og de nævnte Magter. Uagtet en saadan Conflict er „usandsynlig,“ ere

Forsigtighedsregler dog nødvendige. Han opfordrer derfor Gouverneurerne i de loyale Stater til at sørge for, at Havne og Kyster blive befæstede, og at andrage hos de lovgivende Forsamlinger om Bevilgelse af de dertil fornødne Udgifter.

New York, den 26de October. Ved Leesburg i Virginien har det staaet et Slag. Forbundstropperne under Commando af Stone blevne tvungne til at trække sig tilbage over Potomacfloden og mistede 600 Mand, deriblandt en General. — Soexpeditionen, bestaaende af 80 Skibe, 500 Kanoner og 35,000 Mand, var i Begreb med at afgaae fra Hampton Rhed.

Unionisterne have slaaet 5,000 Sydtropper ved Fredericstown i Missouri.

Det er med megen Interesse, vi i Dag melde vore Læsere Fuldendelsen af Telegraphlinien fra Staterne til Store Saltsøstad. Den blev færdig den 18de Octbr., og samme Dag affendte Præsident Young til Cleveland i Staten Ohio den første Depesche, som vi her ville gjengive. Liniens Fortsættelse til San Francisco i Californien vilde blive færdig om nogle Dage.

„Store Saltsøstad, den 18de Octbr. 1861.

Velbaarne Hr. J. H. Wade, Bestyrer af Pacific Telegraphen!

Tillad mig at lykønske Dem i Anledning af Telegraph-Anlæggets Fuldendelse til dette Sted og at udtrykke min Tilfredshed med den Energi, hvormed De og Deres Medarbeidere have fremskyndet og heldig fuldendt et saa gavnligt Foretagende, samt at udtale Ønsket om, at det altid maa blive benyttet til at forfremme Borgernes sande Vel saavel i de atlantiske Stater som ved det Stille Oceans Bredder. Utah er ikke udtraadt af Unionen, men agter at forsvare vort engang saa lykkelige Lands Constitution og Love til det Yderste, og interesserer sig levende for alle saadanne nyttige Foretagender, som det nu tilendebragte.

Brigham Young."

Ovenstaaende Depesche ankom hertil i det korte Tidsrum af 20 Dage.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.